

Arrest

nr. 241 602 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2020.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 239 696 van 14 augustus 2020, waarbij de debatten worden heropend op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De zoon van verzoekster kwam op 1 september 2015 samen met zijn moeder toe op het Belgische grondgebied. Op 3 september 2015 diende zijn moeder een verzoek om internationale bescherming in, dat ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 4 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus in zijn arrest van 13 april 2017 (RvV 13 april 2017, nr. X).

1.3. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 2 juni 2017 een tweede verzoek in om internationale bescherming, dat ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

1.4. De commissaris-generaal besloot op 31 juli 2017 tot de weigering van inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 21 februari 2018 (RvV 21 februari 2018, nr. X).

1.5. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 8 mei 2018 een derde verzoek in om internationale bescherming.

1.6. Verzoeksters minderjarige zoon diende op 12 maart 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De commissaris-generaal trof op 15 oktober 2018 een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Na beroep vernietigde de Raad op 6 mei 2019 deze beslissing (RvV 6 mei 2019, nr. X).

1.8. De commissaris-generaal trof naar aanleiding van het op 12 maart 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming op 14 oktober 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Verzoekster en haar minderjarige zoon werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en bent geboren in Damascus (Syrië) op 11 juli 2005. Vanaf 2006 woonde u met uw moeder in Irak. Eerst verbleef u een periode in Al-Hillah, nadien in Bagdad.

Op 18 juni 2015 verliet u Irak samen met uw moeder N.(…) K.(…) O.(…) O.(…) (CG X; O.V. X), stiefvader M.(…) A.(…) Y.(…) A.(…)-S.(…) (CG (...); O.V. (...)), halfbroer S.(…) M.(…) A.(…)-S.(…) (O.V. (...)) en halfzus O.(…) M.(…) A.(…) A.(…)-S.(…) (O.V. (...)).

U en uw moeder kwamen als eerste in België aan op 1 september 2015. Op 3 september 2015 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Op 27 december 2015 kwam uw stiefvader samen met uw halfbroer en halfzus in België aan. Op 28 december 2015 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

Ze haalden toen allen aan de sjiitische milities te vrezen die hen viseerden omwille van hun soennitische achtergrond. Voor het verzoek van uw moeder en stiefvader werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 4 oktober 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) velde op 13 april 2017 een arrest dat eveneens besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiare beschermingsstatus.

Ze dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in België in op 2 juni 2017. In het kader van hun tweede verzoek verklaarden ze dat hun vorige verklaringen nog steeds van toepassing en waarachtig waren. Ze vreesden nog steeds voor hun leven vanwege de sjiitische milities. Verder verklaarden ze dat ze sinds 7 februari 2017 bedreigd werden door uw vader. Hij zou uit Syrië zijn teruggekeerd naar Irak en zou eisen dat uw moeder van uw stiefvader zou scheiden en dat ze samen met u naar hem terug zou keren.

In het kader van hun tweede verzoek besloot het CGVS op 1 augustus 2017 tot de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het beroep dat ze hiertegen indienden op 16 augustus 2017 werd door de RVV verworpen bij arrest van 21 februari 2018.

Uw halfbroer S.(...) A.(...)-S.(...) (O.V. (...)) werd hier in België geboren op 5 oktober 2017.

Op 12 maart 2018 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dat uw vader op 19 maart 2018 samen met enkele leden van een militie, naar uw oom (de broer van uw moeder) ging en hem sloeg, waardoor hij in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. U hebt hierna via whatsapp contact gehad met uw vader. Hij sprak u toen streng aan en zei dat u naar Irak moest terugkeren, dat u daar zou moeten trouwen en dat u zou moeten samenwerken met de milities. U zou bovendien in Irak geen toekomst meer hebben aangezien u niet meer naar school zou kunnen gaan. Uw moeder zou bovendien worden aangehouden bij terugkeer aangezien uw vader een klacht tegen haar indiende omdat ze u zou hebben ontvoerd.

Ter staving van uw verzoek dient u de volgende originele documenten in: een verzendbewijs, een verklaring van uw moeder en een verklaring van uw oom en grootvader en de vertalingen hiervan. Tevens legt u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8/11/'05), uw bijlage 35 (bijzonder verblijfsdocument), de identiteitskaarten van uw oom en grootvader, een foto van uw oom, uw vaders verklaring bij de politie in verband met uw vermeende ontvoering door uw moeder, de aanvraag bij de rechtbank van uw vader om u te terug te krijgen, het aanhoudingsbevel voor uw moeder, de bevestiging hiervan door het hooggerechtshof en een medisch rapport in verband met uw oom en de vertaling van deze documenten.

Uw moeder en stiefvader dienden een derde verzoek om internationale bescherming in België in op 8 mei 2018. Hierin halen zij grotendeels dezelfde motieven aan als u.

Op 15 oktober 2018 besloot het CGVS het verzoek van uw moeder, uw stiefvader en u niet-ontvankelijk te verklaren. Op 19 juni 2019 werden deze beslissingen door de RVV vernietigd aangezien de RVV oordeelde dat het CGVS tekortschoot in zijn zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en ten onrechte concludeerde dat de door jullie nieuw aangebrachte documenten geen nieuwe elementen waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming, aangezien er geen daadwerkelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar deze documenten.

U werd hierop uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 25 september 2019 waar u de kans kreeg meer uitleg te geven bij de door u voorgelegde documenten en uw asielmotieven verder te verduidelijken. U herhaalde toen de reeds eerder door u aangehaalde asielmotieven. U had hier verder niets aan toe te voegen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw moeder N.(...) K.(...) O.(...) O.(...) (CG (...); O.V. (...)) aanhaalt ter staving van haar verzoek. Zowel u als uw moeder bouwen voort op de vermeende problemen met uw vader omwille van hun scheiding. Deze problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden in haar tweede verzoek (zie voor motivering de aan het dossier toegevoegde beslissingen in het kader van de verzoeken van uw moeder). Het loutere hierop voortbouwen kan geen wijziging van de beoordeling bewerkstelligen. Het CGVS is van oordeel dat in hoofde van uw moeder geen elementen zijn waar te nemen die nopen tot de toekenning van een beschermingsstatus. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Daarenboven zijn de verklaring van uw oom en grootvader en de kopieën van de foto van uw oom, uw vaders verklaring bij de politie in verband met uw vermeende ontvoering door uw moeder, de aanvraag bij de rechtbank van uw vader om u te terug te krijgen, het aanhoudingsbevel voor uw moeder en de bevestiging hiervan door het hooggerechtshof en het medisch rapport in verband met uw oom en de vertaling van deze documenten onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de in de beslissing van uw moeder gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers vooreerst dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen van uw moeder ten tijde van haar tweede verzoek. De bewijskracht van deze stukken wordt nog verder ondermijnd doordat het, afgezien van de verklaringen van uw oom en grootvader, slechts kopieën zijn, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus sowieso niet kan worden nagegaan. Uw moeder beweert in dit verband dat de originele documenten in het politiekantoor liggen en dat daar geen gelegaliseerde kopie van verkrijgbaar was (CGVS 15/23256Y p.10-11). Enkel van de verklaringen van uw oom en grootvader werd door u de originele versie voorgelegd. Van zulke neergeschreven verklaringen kan echter de authenticiteit niet worden bepaald. Iedereen kan immers eender wat neerschrijven. Bijgevolg kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien moeten nog enkele bemerkingen gemaakt worden bij de door u voorgelegde documenten. Uw moeder beweert dat deze door haar zus werden verstuurd. Op de voorgelegde DHL-enveloppes wordt haar naam echter niet vermeld. Als afzender wordt een zekere A. M. vermeld. Wanneer uw moeder gevraagd wordt wie dit is, beweert ze vreemd genoeg aanvankelijk niet te weten wie dit is. Onmiddellijk nadien verklaart ze dat het waarschijnlijk het bureau is vanwaar ze de documenten verstuurd (CGVS 15/23256Y p.3-4). Dit is opmerkelijk. Wat betreft de inhoud van het medische attest kan verder worden opgemerkt dat deze niet volledig overeenstemt met de verklaringen van uw moeder hieromtrent. Uw moeder beweert dat haar broers linkervoet was gebroken en dat hij kneuzingen had over zijn hele lichaam. Ze preciseert niet waar de kneuzingen juist waren gesitueerd. Ze verklaart het niet gezien te hebben, bovendien was het meer dan een jaar geleden en nu dus genezen (CGVS 15/23256Y p.5). In het attest wordt echter melding gemaakt van breuken in zijn linkervoet, kneuzingen aan zijn rechterhand en hematomen over zijn hele lichaam. Dat ze er niet in slaagt de inhoud van dit attest correct weer te geven, tast de geloofwaardigheid ervan aan. Ze is tevens niet eenduidig wat betreft het moment waarop uw vader een klacht tegen haar zou hebben ingediend. Eerst zegt ze niet precies te kunnen zeggen wanneer dit was; ze situeert het in eerste instantie voor het incident waarbij uw oom gewond raakte. Hoeveel tijd er tussen beide incidenten zat, kan ze echter niet preciseren. Daarna verklaart ze plots dat eerst uw oom werd geslagen en dat nadien een klacht pas tegen haar werd neergelegd door uw vader en dat er een paar dagen, een week of tien dagen tussen beide incidenten zaten (CGVS 15/23256Y p.7). Dergelijke inconsistente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Daarenboven beweert ze dat de klacht tegen haar werd ingediend bij het politiekantoor van Dora. Wanneer haar gevraagd wordt hoe het politiekantoor daar heette, antwoordt ze "politiekantoor van Dora" (CGVS 15/23256Y p.7). Nochtans wordt in de neergelegde klacht duidelijk vermeld "politiekantoor van Balat Al Shuhada". Wat betreft het aanhoudingsbevel weet ze wel dat dit door een rechtbank in Beyaa zou zijn uitgevaardigd, maar kan ze niet preciseren door welke soort rechtbank, noch door welke rechter (CGVS 15/23256Y p.8). Bovendien

is het vreemd dat uw vader pas in maart 2018 zou hebben besloten een klacht tegen uw moeder in te dienen omdat ze met u zou zijn vertrokken. Ze was immers reeds in 2006 met u naar Irak gegaan terwijl uw vader in Syrië achterbleef. Uw vader stemde hier bovendien mee in, ze onderhielden al die tijd geen contact en hij vroeg nooit naar u (CGVS 15/23256Y p.9-10). Uw moeder vertrok zelf reeds in 2015 met u uit Irak en uw vader kwam reeds in 2017 terug naar Irak (CGVS 15/23256BY p.4). Dat er nu plots na al die jaren problemen opduiken, is dan ook weinig aannemelijk. Uw moeder beweert nu bovendien pas in maart 2018 voor het eerst problemen met hem te hebben ondervonden (CGVS 15/23256Y p.9-10). Wanneer ze ermee geconfronteerd wordt dat ze tijdens haar tweede verzoek (daterend van 2017) reeds problemen met haar ex-echtgenoot aanhaalde, antwoordt ze dat data haar niets zeggen, wat weinig ernstig is (CGVS 15/23256Y p.10). Dergelijke vaagheden en inconsistenties doen des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Uw moeder verwijst verder naar sjiiitische milities die de controle zouden hebben in Irak, soennieten zouden hierdoor niets te zeggen hebben (CGVS 15/23256Y p.12). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat uit de informatie in het dossier niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet afkomstig uit Bagdad te zijn zou kunnen volstaan om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in uw land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge deze loutere religieuze aanhorigheid en hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016. Hieruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet terug te sturen naar Bagdad. Jullie dienen aldus in concreto aannemelijk te maken dat jullie bij een terugkeer naar jullie land en regio van herkomst – al dan niet omwille van het voorgehouden profiel als soenniet – problemen dreigen te ondervinden. Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met sjiiitische milities in uw regio van herkomst Bagdad. Hun verklaringen in verband met hun vrees ten opzichte van sjiiitische milities werden reeds ongeloofwaardig bevonden in hun eerste verzoek, het loutere hierop voortbouwen kan geen wijziging van deze beoordeling bewerkstelligen.

Voorts verwijst u tijdens uw persoonlijk onderhoud naar het feit dat uw vader u reeds op jonge leeftijd zou verplichten te huwen. U beweert dat jongeren in Irak reeds huwen vanaf hun dertiende (CGVS-01 p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan. Hiervoor zou dan wel het akkoord moeten worden gegeven door de wettelijke voogd. Volgens uw verklaringen werd u officieel aan uw moeder toegewezen na de scheiding van uw ouders (CGVS-01 p.7). In de neergelegde documenten wordt tevens vermeld dat het hoederecht aan uw moeder werd toegekend. Er zijn daarenboven nog geen concrete plannen voor uw uithuwelijking (CGVS-01 p.13). Bovendien had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeld over uw vrees jong te zullen moeten huwen. U slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat u werkelijk het risico zou lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak. Dat u in Irak door uw vader zou worden gedwongen samen te werken met milities kunt u tevens niet hardmaken. U baseert zich hiervoor op het feit dat uw moeder u dit verteld zou hebben. Concrete voorbeelden van andere kinderen die moesten werken kunt u niet geven. U weet ook niet om welke milities het zou gaan. U hebt hier zelfs niet naar gevraagd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. U kunt bovendien zelfs niet met zekerheid zeggen of uw vader zelf tot een militie behoort (CGVS p.12-13). Dergelijke vage verklaringen kunnen allerminst overtuigen.

Verder haalt u aan dat u in Irak niet naar school zou kunnen omwille van het feit dat u vroeg zou moeten huwen en werken (CGVS p.6, 8, 11). Dit zou immers de gewoonte zijn in Irak. U baseert zich hiervoor wederom enkel op hetgeen uw moeder u zou hebben verteld (CGVS p.12). Zoals hiervoor reeds werd gemotiveerd wordt echter geen geloof gehecht aan het feit dat u zou moeten huwen en/of werken op jonge leeftijd. Uw moeder verklaart bovendien dat haar kinderen onvoldoende Arabisch kunnen lezen en schrijven en hierdoor dus terug in een lager leerjaar zouden terechtkomen bij eventuele terugkeer naar Irak (zie haar verklaringen DVZ + CGVS 15/23256Y p.13-14). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit resorteert niet onder het toepassingsgebied van de

Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts de kopieën van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8/11/'05), uw bijlage 35 (bijzonder verblijfsdocument) en de identiteitskaart van uw grootvader en oom. Deze vormen enkel een indicatie voor de identiteit en herkomst van uw familieleden en u, dewelke hier niet ter discussie staan. In de verklaring van uw moeder wordt enkel vermeld dat haar andere minderjarige kinderen geen eigen verzoek indienden omdat ze geen eigen relaas hebben. Het is zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat enkel u in eigen naam een verzoek om internationale hebt ingediend en hierbij voornamelijk verwijst naar de asielmotieven van uw moeder. Indien de door uw moeder aangehaalde asielmotieven op waarheid berusten kan er immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat alle minderjarige kinderen in uw gezin tegelijkertijd een persoonlijk verzoek zouden indienen. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt niet alleen de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hoofde van u en de rest van uw gezin, maar doet ook het vermoeden rijzen dat uw moeder de mogelijkheid om haar minderjarige kinderen een persoonlijk asielaanvraag te laten indienen gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied, te verlengen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een vluchteling in de zin van Conventie van Genève te zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om

personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook uw moeder N. K. O. O. (15/23256Y; O.V. 8.117.169) en stiefvader M. A. Y. A.-S. (CG 15/23256BY; O.V. 8.117.169) krijgen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A, § 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §2, §4 en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en tenslotte artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS), en tenslotte van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur van de "voorzichtigheid" (sic), redelijkheid en zorgvuldigheid.

Wat het relaas betreft, bevestigt de zoon van verzoekster zijn verklaringen dat hij via *Whatsapp* contact had met zijn vader die hem aanmaande om naar Irak terug te keren om te huwen en samen te werken met de milities. Hij stelt niet naar Irak te willen terugkeren omdat hij daar geen toekomst heeft en hij ook bang is dat zijn moeder daar zou worden aangehouden omdat zijn vader een klacht tegen haar zou hebben ingediend wegens ontvoering.

Aangaande de door hen neergelegde documenten, betwist de zoon van verzoekster de stelling dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, waartoe hij een juridische toelichting geeft met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Singh tegen België* en de zaak *M. D. en M. A. tegen België*. De zoon van verzoekster stelt dat het CGVS beweert "dat de documenten neergelegd door verzoeker niet authentiek zijn, omdat uit de informatie waarover het CGVS beschikt immers blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze verkregen kunnen worden", dat er geen onderzoek gevoerd is naar de bewijswaarde van de stukken en het gaat om een eenvoudige bewering van de verwerende partij die op geen enkel objectief onderzoek berust.

De zoon van verzoekster insisteert te beschikken over een risicoprofiel. Omwille van de bedreigingen aan het adres van zijn moeder zou het voor hem niet veilig zijn en zou hij door zijn vader worden "weggenomen". De zoon van verzoekster wijst er ook op dat hij een bijzonder risicoprofiel bezit als "soenniet in Bagdad". Op geen enkel moment zou het CGVS zich "vragen over de behoefte aan 'doeltreffende' en 'niet tijdelijk' bescherming van verzoekers", in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet.

De zoon van verzoekster meent dat er in Irak geen toekomst is voor hem, in het bijzonder wat onderwijs betreft. Daartoe verwijst hij naar een Franstalig artikel van 19 november 2018, zonder bronvermelding, waarin UNICEF de Iraakse overheid oproept om meer moeite te doen voor de scholing van Iraakse leerlingen. De zoon van verzoekster spreekt van een "alarmerende situatie", waartoe hij verwijst naar het cumulatief effect van verschillende elementen die elk op zich geen vervolging uitmaken. Volgens de zoon van verzoekster zou het CGVS "geenszins hebben aangetoond dat deze kinderen toegang zouden hebben tot kwalitatief hoogstaand onderwijs in Irak en dat het recht op toegang tot onderwijs een nuttig effect zou hebben."

In een tweede middel voert de zoon van verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij opmerkt dat de commissaris-generaal zelf erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De zoon van verzoekster citeert drie persartikels van *L'Express*, *Le Parisien* en *Reuters* van oktober en november 2019 die gewag maken van een regeringscrisis en straatprotesten tegen de regering in Irak, die met geweld werden neergeslagen. De

zoon van verzoekster besluit met de stelling dat dan ook niet kan worden gezegd dat de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad *“heel kalm”* is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Middels een aanvullende nota van 31 juli 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, naar de *“EASO Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, naar het *“EASO COI Report Iraq - Security situation”* van maart 2019 en naar de *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 4 maart 2020 (Aanvullende nota CGVS 31 juli 2020).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 8 september 2020 voegt de commissaris-generaal de afschriften toe van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 25 september 2019 (Aanvullende nota CGVS 8 september 2020).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat er in hoofde van verzoeker als minderjarige bijzondere procedurele noden vastgesteld kunnen worden, waardoor er hem passende steunmaatregelen werden verleend.

Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert op de motieven die door zijn moeder, N. O., werden aangehaald, waardoor naar deze beslissing wordt verwezen.

Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen vrees voor gedwongen uithuwelijking op zeer jonge leeftijd aannemelijk kan maken, omdat i) een dergelijke praktijk voor Iraakse jongens niet blijkt uit objectieve informatie, ii) dit slechts kan mits fiat van zijn voogd, gezien het hoederecht over verzoeker na de scheiding van zijn moeder aan haar werd toegewezen, iii) verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat er nog geen concrete plannen zijn voor een uithuwelijking en tenslotte iv) dat verzoeker hierover bij de DVZ niets had vermeld.

Aangaande het argument van verzoeker dat hij in Irak niet naar school zou kunnen gaan, oordeelde de commissaris-generaal dat dit geen uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft het profiel van verzoeker als soenniet woonachtig in Bagdad, oordeelde de commissaris-generaal dat dit op zich geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging, noch tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en dat er evenmin persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico zou lopen op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige geweld.

2.5.2. De middelen en de toelichting hieromtrent in het verzoekschrift zijn identiek aan diegene die in het verzoekschrift dat verzoekster en haar echtgenoot in het kader van het beroep tegen hun weigeringsbeslissingen hebben ingediend (zie rolnummer RvV 240 805).

2.5.3. De Raad oordeelde bij arrest nr. 241 601 van 29 september 2020 dat verzoekster en haar echtgenoot niet in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.5.1. In zijn beslissingen oordeelde de commissaris-generaal vooreerst dat er in hoofde van verzoekers geen bijzondere procedurele noden vastgesteld kunnen worden.

Vervolgens oordeelde de commissaris-generaal dat er aan het asielrelaas van verzoekers geen enkel geloof kan worden gehecht, aangezien het verder bouwt op het asielrelaas die zij respectievelijk in hun eerste verzoek om internationale bescherming (vrees voor sjiiitische milities) en tweede verzoek om internationale bescherming (vrees voor de ex-man van verzoekster) naar voor hebben gebracht. Beide verzoeken werden door de commissaris-generaal afgewezen, zo wordt in de beslissing gesteld en de Raad heeft deze beoordeling bevestigd in zijn arresten van 13 april 2017 (m.b.t. het eerste verzoek) en van 21 februari 2018 (m.b.t. het tweede verzoek). Beide arresten genieten thans kracht van gewijsde. De documenten die verzoekers aanbrengen, kunnen hieraan volgens de commissaris-generaal geen afbreuk doen.

Aangaande het argument dat verzoekers aanbrengen omtrent de scholing van hun kinderen, oordeelde de commissaris-generaal dat dit geen uitstaans heeft met de criteria voor het in aanmerking nemen van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft het profiel van verzoekers als soennieten, woonachtig in Bagdad, oordeelde de commissaris dat dit op zich geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging, noch tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissingen op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en dat er evenmin persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekers een verhoogd risico zouden lopen op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige geweld.

2.5.2. Het eerste middel is onontvankelijk in zoverre verzoekers daarin een schending aanvoeren van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekers in hun verzoekschrift niet uitwerken hoe de bestreden beslissingen dit wetsartikel zouden hebben geschonden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 26 van het KB CGVS, dat betrekking heeft op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen en dat bovendien in casu niet van toepassing lijkt te zijn.

2.5.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker, in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming van 8 mei 2018, verklaarde dat zijn huis werd ingenomen door een Iraakse militie, maar dat hij daarvan geen bewijs heeft (AD, stuk 8B, Verklaring volgend verzoek, 6 september 2018, motieven). Tweede verzoekster van haar kant herhaalde dat zij bedreigingen ontving vanwege haar ex-man en diens broer en stelde dat haar ex-man op 19 maart 2018 haar broer had geslagen die twee dagen in het ziekenhuis is gebleven (AD, stuk 8, Verklaring volgend verzoek, 6 september 2018, motieven). Verzoekster verklaarde ook dat haar ex-echtgenoot een proces tegen haar is gestart en er een aanhoudingsbevel jegens haar werd uitgevaardigd, omdat zij hun zoon zou hebben ontvoerd (Ibid.). Naderhand zou het huis, waar de ouders van tweede verzoekster verblijven, beschoten zijn, waarna haar ouders naar Turkije vertrokken (Ibid.). Ter adstructie van hun verzoek legden verzoekers volgende kopieën neer: een kopie van de identiteitskaart van de vader en de broer van tweede verzoekster, een foto van de verwondingen van de broer van verzoekster, een medisch attest en verklaringen van de broer en de vader betreffende deze verwondingen, een kopie van de klacht vanwege de ex-echtgenoot van verzoekster, een kopie van zijn verklaringen bij de politie, een politieverslag, een kopie van een document van het straffhof van Beyaa in verband met de klacht, een kopie van een aanhoudingsbevel jegens verzoekster, de vertalingen en de DHL-enveloppes waarmee deze kopieën werden verzonden (AD, stuk 5, Documenten).

2.5.8. Door in hun eerste middel hun verklaringen in het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming te bevestigen, slagen verzoekers er niet in om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven. Waar zij arresten van de Raad in herinnering brengen, waarin wordt gesteld dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen, dient te worden aangestipt dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Verwijzingen naar arresten van de Raad in een zaak waarbij verzoekers geen partij waren, zijn dan ook niet dienstig (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.163). Tussen partijen zijn eerdere uitspraken van de Raad wel bekleed met het gezag van gewijsde waardoor de door verzoekers aangehaalde vrees voor de sjiitische militie en de bedreigingen vanwege de ex-echtgenoot van tweede verzoekster als definitief ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd (RvV 13 april 2017, nrs. 185.390 en 185.391; RvV 21 februari 2018, nr. 200.046), tenzij verzoekers bewijselementen voorleggen die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere uitspraken anders zouden zijn geweest indien de bewijselementen, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zouden hebben voorgelegen.

2.5.9. Verzoekers zijn het in hun middel oneens met de beoordeling van de door hen neergelegde documenten. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad in de eerste plaats vast dat de neergelegde documenten kopieën zijn, die gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn en waardoor de bewijswaarde ervan gering is (RvS 28 juni 2012, nr. 220.073). Vervolgens wordt verwezen naar de landeninformatie waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden nagemaakt (AD, stuk 6, Landeninformatie, "COI Focus Irak – Corruptie en documentfraude", 9 maart 2016), hetgeen verder afbreuk doet aan de bewijswaarde. In weerwil van verzoekers' beweringen is deze landeninformatie

gestoeld op een hele reeks objectieve bronnen en blijft zij niet beperkt tot een loutere bewering van de verwerende partij. Tevens werd vastgesteld dat verzoekster eerder vage verklaringen aflegde over de wijze waarop zij in 2018 via haar zus N. in het bezit zou zijn geraakt van deze documenten. Zo kon verzoekster niet verduidelijken in welke maand zij de documenten precies ontving en kon zij evenmin klaarheid scheppen over het ontbreken van de naam van haar zus als afzender, noch over de vermelding van de naam "A.(...) M.(...)" op de enveloppe (Aanvullende nota CGVS, 8 september 2020, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 25 september 2019, p. 3 en 4). Er blijft ook onduidelijkheid bestaan over het land waaruit deze documenten zouden zijn verzonden en het DHL-bureau dat hiervoor verantwoordelijk is (Ibid.). Inhoudelijk blijkt dat verzoekster de klacht van haar ex-echtgenoot situeerde vóór het incident met haar broer (Ibid., p. 7), terwijl uit de documenten (AD, stuk 5, Documenten) blijkt dat het incident op 19 maart 2018 zou hebben plaatsgevonden en de klacht van verzoeksters ex-echtgenoot op 28 maart 2018 gedateerd werd. Verzoekster kan geen details verstrekken over de justitiële instanties die het aanhoudingsbevel of het document van het straffhof hebben uitgevaardigd (Aanvullende nota CGVS, 8 september 2020, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 25 september 2019, p. 8). In de beslissingen wordt naar aanleiding van de neergelegde identiteitskaarten van de vader en de broer van tweede verzoekster gesteld dat deze persoonsgegevens bevatten die niet ter discussie staan. Tenslotte wordt, wat de handgeschreven verklaringen betreft van verzoekers broer en vader, in de beslissingen aangestipt dat "(v)an zulke neergeschreven verklaringen (...) echter de authenticiteit niet (kan) worden bepaald. Iedereen kan immers eender wat neerschrijven. Bijgevolg kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend."

Ter terechtzitting betoogt de aanwezige raadvrouw van verzoekers dat er sprake is van een onredelijke appreciatie van de bewijswaarde van de stukken. De Raad treedt de raadvrouw gedeeltelijk bij omdat misschien van tweede verzoekster niet kan worden verwacht dat zij bijvoorbeeld de precieze inhoud van de medische attesten kan weergeven ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud. Anderzijds merkt de Raad op dat medische documenten en foto's van bepaalde verwondingen (AD, stuk 5, Documenten, foto verwonding broer, medisch rapport broer) geen uitsluitel kunnen bieden over de oorzaak of de wijze waarop de verwondingen zijn ontstaan. Het geheel van overwegingen aangaande de bewijsstukken volstaat ruimschoots om te concluderen dat deze geen ander licht werpen op de beoordeling van de reeds eerder door verzoekers voorgehouden vrees voor de sjitische milities of represailles vanwege de ex-echtgenoot van tweede verzoekster. De stelling van verzoekers, dat er "geen onderzoek gedaan is naar de bewijswaarde van hun stukken", mist dan ook elke feitelijke grondslag.

2.5.10. In het kader van hun derde verzoek om internationale bescherming brachten verzoekers nog bijkomende elementen aan die niet steunen op een vrees waarvan de Raad reeds eerder de ongeloofwaardigheid vaststelde. Zo menen verzoekers een risicoprofiel te bezitten dat voor hen resulteert in een gegronde vrees voor vervolging, namelijk het profiel van in Bagdad wonende soennieten, en voeren verzoekers aan dat een terugkeer naar Irak zou leiden tot problemen inzake de schoolloopbaan van hun kinderen. Wat het beweerd risico op vervolging betreft dat zou voortvloeien uit verzoekers' profiel, stelt de Raad vast dat zulks niet blijkt uit de informatie waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen. Het document "EASO COI Iraq: security situation" van maart 2019 maakt geen gewag van systematische en grootschalige vervolging van de soennitische bevolking van Bagdad. Naar aanleiding van het argument van gebrekkige scholing van hun kinderen tenslotte, merkt de Raad op dat het argument betreffende de bedenkelijke kwaliteit van het onderwijs in Irak niet binnen de criteria valt die aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft trouwens voor dat de commissaris-generaal moet aantonen dat kinderen toegang kunnen krijgen tot kwalitatief hoogstaand onderwijs in hun land van herkomst, zoals verzoekers lijken voor te houden.

2.5.11. Ook het door verzoekers in hun tweede middel geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Daarin wordt "ernstige schade" als volgt omschreven:

"Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.12. Ingevolge de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag kunnen verzoekers zich niet op dit relaas beroepen om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de

vreemdelingenwet in hunnen hoofde aannemelijk te maken. Hoger bleek eveneens dat hun loutere profiel van soennieten uit Bagdad daartoe evenmin aanleiding kan geven.

2.5.13. Specifiek met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, concludeert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op basis van recente landeninformatie, die in de aanvullende nota wordt geüpdatet (Aanvullende nota CGVS, 31 juli 2020), dat er in deze regio geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Verzoekers betwisten deze conclusie in hun verzoekschrift en citeren daartoe uit drie Franstalige internetartikels, waarin gewag gemaakt wordt van een regeringscrisis en straatprotesten tegen de regering in Irak, die met geweld werden neergeslagen. Na lectuur van de fragmenten merkt de Raad vooreerst op deze niet voorzien zijn van enige hyperlink, waardoor de Raad niet bij machte is de originele artikelen te consulteren. De fragmenten bespreken een politieke crisis in Irak in de maand oktober 2019, met straatprotesten die gewelddadig werden neergeslagen, doch dit betreft gericht geweld tegen betogers waarin buitenstaanders niet worden betrokken. Als dusdanig houden zulke incidenten geen verband met het willekeurige geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De conclusie dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, vindt steun in het "EASO COI Report Iraq: security situation" van maart 2019 en de "COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 4 maart 2020. De Raad treedt deze conclusie bij en maakt deze tot de zijne.

Verzoekers hebben verder evenmin persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht, waaruit blijkt dat zij meer dan een ander persoon een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Verzoekers' profiel van soennitische Irakezen in Bagdad zou desgevallend aanleiding kunnen geven tot slachtofferschap van gericht geweld, indien verzoekers in dit verband geloofwaardige verklaringen afgelegd zouden hebben, maar dit kan niet als een 'persoonlijke omstandigheid' worden aangemerkt die hen in het bijzonder blootstellen aan een risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3, §2, §4 en §5, noch van de artikelen 48/4, 48/5, §2, en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor zover ontvankelijk, zijn beide aangevoerde middelen ongegrond."

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van de zoon van verzoekster als minderjarige geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.5.5. Ter terechtzitting neemt de zoon van verzoekster het woord en licht in het Nederlands toe dat hij ondertussen 5 jaar in België verblijft en hier school loopt, waarbij hij zijn schoolrapporten toont. De zoon van verzoekster stelt dat hij het ondertussen gewoon is in België en hier geïntegreerd is waardoor hij moeilijkheden zou kennen bij een terugkeer naar Irak. De Raad wijst erop dat de kennis van de Nederlandse taal en het schoollopen in België weliswaar lovenswaardig zijn, maar geen invloed hebben op de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming van de zoon van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN